

Chương 1 : Hành trình của Ngôn Thuật

Hồi 1 : Kể kết cục, kể hành trình.

Năm 378, tại khu ổ chuột Mâu-sé, thành Lư-gan, Tây Quốc.

378 năm 12 tháng 49 ngày trước, cái thời điểm kinh hoàng khó quên đó. Cái ngày mà thời đại mỹ miều, hùng tráng và hoàng kim nhất của ngôn thuật bị đặt một dấu chấm hết oan nghiệt, khi mà những pháo đài bay cao hàng ngàn mét trên bầu trời xa kia sa xuống mặt đất như những con chim gãy cánh rẽ bầy, thành phố ngằm dưới đáy biển mất đi lớp bảo hộ và bị nhấn chìm không còn một dấu vết, những ngôi sao huyền diệu gánh cả lâu đài và dinh thự của những kẻ xa hoa ngoài vũ trụ kia rơi xuống trở thành những cơn ác mộng quay lại oanh tạc mặt đất. Hàng ngàn sinh linh phải nhắm mắt và trút hơi thở cuối cùng trong phần uất. *“Dường như, đó chính là một sự trừng phạt nào đó được giáng xuống cho con người vì tội lỗi họ đã gây nên hay chăng?”* trích lời một ông lão với mái tóc và bộ râu trắng để dài trong bộ đồ của một nhà hành khất đang ngồi lại và kể cho lũ nhỏ trong một khu ổ chuột vây quanh ông. Ông ta nói thêm *“Có lẽ vậy, loài người trước nay luôn cho mình là kẻ thống trị thế gian, sự ngạo mạn đó khi được tiếp tay bởi Ngôn thuật nhiệm màu lại càng làm người ta tin, con người chính là hiện thân của đấng toàn năng”*. Càng kể ông càng nhấn mạnh về tội lỗi ngạo mạn của con người trong thời hoàng kim của ngôn thuật, mà cũng đúng thôi vì ngôn thuật thời ấy cũng giống như một bản hùng ca bất diệt của loài người, gần như mọi mặt trong đời sống của con người đều có sự hiện diện của ngôn thuật, từ việc nhỏ nhất như nướng bánh mì để ăn sáng, *“chỉ cần hô một tiếng Bâ-y-k!” là chiếc bánh mì lạnh ngắt lạnh tanh trong lò tự chín như cách mẹ các con vẫn làm cho các con ăn mỗi ngày đây, cho đến những việc đòi hỏi sự phức tạp và nâng cao như vận hành chiến hạm phun lửa, tàu bay hay cả một thành phố bay trên không, giờ thì các con không biết những thứ đó đâu, cùng lắm là thấy trong sách vẽ và truyện cổ tích.”* - ông lão nói.

Một đứa trẻ xông xáo nhất trong đám, tên là Loise, giơ tay đứng lên hỏi.

Loise: “Mẹ con cũng nướng bánh mì nhưng lại dùng củi, sao không dùng ngôn thuật ạ!”

Ông lão đáp – “Khụ...khụ...Vì ngôn thuật ở thời đại này đã suy yếu, không phải ai cũng dùng được nó trong mọi mặt của đời sống đâu con ạ, có thể mẹ con dùng nó trong những việc khác như giặt giũ hay tạo ra nước sạch để con dùng đấy”

Loise: “Quaoooo, ông giỏi quá! Đúng là mẹ con đã tạo ra nước bằng ngôn thuật! mẹ con hay nói Quô gờ gờ đó”

Ông lão : “Là quô-tờ”

Loise : “Đúng rồi! là quô-tờ”

Tiếp tục câu chuyện, ông lão kể rằng, con người, với lòng tham sản có của mình đã đi đến kết luận rằng loài người chính là loài thống trị mọi thứ, kẻ mạnh sẽ đàn áp tất cả vì khi này,

chung sống với loài người còn có các tộc người ở nhánh khác bao gồm tiên tộc, quý tộc, người lùn, thú nhân và nhiều chủng tộc khác với tốc độ phát triển và vận dụng ngôn thuật yếu hơn đã bị đàn áp, cuối cùng chiến tranh nổ ra ở khắp nơi, người chết vô số, các thành phố bị tàn phá đến không thể phục hồi vì lúc này ngôn thuật quá mạnh cuối cùng các tộc người bị tuyệt diệt, cái ngày định mệnh đã đến, sức mạnh ngôn thuật biến mất không một lý do, không một dấu hiệu, chỉ cứ thế mà biến mất. Loài người sau khi tiến hành công cuộc độc bá thế giới mang lại vô số sự phẫn uất đến cho các chủng tộc khác, cuối cùng cũng đã biết nỗi sợ thực thụ khi mất đi sức mạnh ngôn thuật của mình. Nhưng không đợi các chủng tộc khác có thời gian trả thù. Mất đi ngôn thuật, mọi thứ được điều khiển và cân bằng bởi ngôn thuật trước đây đều bị phá vỡ và nhanh chóng sụp đổ mang đến sự phá hủy hàng loạt cấp tai ương cho toàn bộ hành tinh, sự kiện này gần như xóa sổ mọi thứ. Đến khi kết thúc, sức mạnh ngôn thuật dần quay lại, nhân loại mới bừng tỉnh và xây dựng lại mọi thứ như ngày hôm nay, tuy không còn hào nhoáng như trước, thô sơ hơn nhưng, ít nhất chúng ta vẫn được sống, dưới sự bảo hộ của ngôn thuật.

Ông lão đang kể chuyện hăng say cùng lũ nhóc, từ đâu một tên lính cao to vác theo thanh gươm sắt mặc một bộ giáp da với vài miếng sắt bảo vệ các khớp tay chân đi lại và quát

Tên lính: “Tránh đường cho bá tước Wind đi qua!”

Mọi người ai nấy đều tránh đường nhưng tự hỏi tại sao một kẻ cao quý như hắn lại ghé cái nơi bẩn thỉu hôi hám này làm gì, nhưng khi nhìn thấy đám trai tráng trong khu ổ chuột nổi đuôi thành hàng đi sau hắn đang bị buộc dây lôi đi như lôi mấy con trâu nước thì ai cũng hiểu rằng họ sẽ sắp sửa bị đưa ra chiến trường làm con cờ để lũ quý tộc tranh giành đấu đá nhau từng tấc đất dưới chân.

Ngoài khu chợ, đám đông đang bàn tán với nhau. Một thím trung niên nói *“Hết người tự nguyện đi nghĩa vụ rồi, giờ bắt đầu lôi kéo bắt ép người ta đây, toàn đưa người khác ra thí mạng”*. Một người khác thì nói *“Thua trận tới nơi, thành lũy nát bét hết rồi còn đánh gì không biết, dẹp hết đi cho dân được nhờ”*, Từ trong đám đông có một giọng chất chúa của bà thím nào đó nói lớn *“Lũ nghèo trong khu ổ chuột đó chết không ai lo nhất là đám thú nhân, thôi kệ tụi nó, đừng bắt con tao ở nhà đi ra trận là được nhà tao khá giả tao ủng hộ tiền cho, thua mà mất nước là nhục lắm đó”*.

Ông lão ngoảnh lại nói với lũ trẻ : *“Các con thấy đấy, dù ở thời đại nào thì con người vẫn luôn là sinh vật tuyệt tình nhất, dù trải qua bao đau thương mất mát, ngôn thuật có mạnh hay yếu thì chiến tranh, phân biệt chủng tộc và sự ích kỷ luôn luôn hiện hữu. Tuy nhiên, các con là mầm non của thế giới này, hãy làm nó trở nên đẹp đẽ hơn và đó cũng chính là sức mạnh làm cho nhân loại tiến bước, là niềm tin vào một ngày mai sẽ đến”*.

Hồi 2 : Ngày giả từ Quê Hương

Trái Đất, Năm 2024

??? : “Dậy, Thảo Nguyên, Thảo Nguyên!!! Trong lớp mà ngủ gật không lo học là sao? Mà muốn học kì này thi lại hả nhỏ này?”

Thảo Nguyên bật dậy đôi mắt đang dính chặt vào nhau và đang cố mở ra, bắt đầu trở nên ửng đỏ lộ cả gân máu vì cay mắt. Trong tầm mắt là Nghĩa

Thảo Nguyên dụi dụi mắt đáp lời : “Hôm qua tao thức khuya chạy deadline tới hai giờ sáng, sáng nay tao đi học đúng giờ là may lắm rồi đó”.

Nghĩa : “Mày biết mình đang học tiếng Anh không cô dạy tiếng Anh khó lắm, một chút nữa cô phạt mày đứng học luôn đó!”

Giáo viên : “Hai đứa kia, xù xì trong lớp gì đó!? Thảo Nguyên đứng lên đọc cho tôi list từ vựng này!”

Thảo Nguyên : “Chết rồi, tại mày đó!”

Nghĩa : “Tại tao cái gì, lo đọc đi!”

Thảo Nguyên : “Dạ, Sờ-sờ... sờ-kin”

Giáo viên: “S-kin?, chữ Skill mà đọc ra s-kin?”

Thảo Nguyên : “Xin lỗi cô, em không đọc được...”.

Giáo viên : “ Về chép một nghìn lần list từ vựng này rồi mai lên đọc một nghìn lần trước lớp cho tôi cho nhớ, không có ra chơi gì hết!”

Khi nghe cô giáo nói vậy, mặt của Thảo Nguyên mếu lại, cô bé luôn được bạn bè và thầy cô xung quanh yêu quý vì sự cố gắng phấn đấu và chăm chỉ của mình. Tuy vậy, cô ấy vẫn có điểm yếu trong việc học ngoại ngữ đặc biệt là tiếng Anh. Về nhà, thay vì chép phạt thì Thảo Nguyên vút cặp sách lên giường, nằm ôm gối khóc và thầm nghĩ.

Thảo Nguyên : “Ước gì mình có thể giỏi tiếng Anh hơn, mình rất muốn giỏi tiếng Anh, mình khao khát lắm chứ. Hơn bất kì ai, mình rất muốn được nói tiếng Anh và tham khảo các tài liệu nước ngoài để nâng cao trình độ, mình biết nó quan trọng chứ...nhưng mà...hức...hức”.

Trong sự buồn bã, Nguyên nhớ lại hồi chiều này trước khi ra về, một người bạn trong lớp của Nguyên, tên là Trọng đã đưa cho cô một cuốn sách với tiêu đề “3000 từ vựng tiếng Anh thông dụng trong đời sống”, cô lật ra trong ầm ỨC và nghĩ bụng rằng “Mình sẽ học cuốn này và trở lại lớp đọc vanh vách để dần mặt tên Trọng và Nghĩa mới được!”

Khi đọc đến một phần ba trang, cô bắt đầu thấy chóng mặt và từ từ quỵển sách biến đổi, xuất hiện hiện tượng khó hiểu, chữ cái bên trong nhảy loạn lên thành những câu từ kì lạ. Cô vô thức đọc theo “Tra-vô tu Ơ-đờ quơ-ồ”. Tầm mắt cô đen lại, khi mở mắt ra cô bàng hoàng phát hiện khung cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, cô không còn ở trong căn phòng của mình mà đang ở giữa một thị trấn cổ kính với các ngôi nhà được thiết kế theo

phong cách tây âu thời trung đại. Cô dụi mắt mỗi lần nữa, mở mắt ra xung quanh có đủ loại sinh vật kì lạ đang đi lại, mắt cô va phải một sinh vật có thân hình con người nhưng trên người đầy lông, có tai thỏ và ria mép, trên miệng còn có hai cây răng cửa dài to như loài gặm nhấm, chính xác là một con thỏ đang đi bằng hai chân còn tay thì cầm giỏ đi chợ như con người!

Nguyên hét lên thất thanh : “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!”

Hồi 3 : Cuộc gặp gỡ định mệnh

Sau tiếng hét của Nguyên, con thỏ, con cáo, con mèo và nhiều loài động vật khác với dáng đi hình người quay lại nhìn cô khó hiểu.

Con cáo trong bộ đồ nông dân đang vác cày nói với con thỏ cầm giỏ đi chợ : “Con nhỏ này là con cái nhà ai mà đi lạc ra đây, rồi còn la ó om sòm”.

Con thỏ đáp : “Nhìn là biết thuộc nhân tộc rồi, đi vào khu của đám thú nhân như tụi mình, bộ nó không sợ à?”.

Con cáo : “Sợ làm sao được, mình mà động vào bọn nhân tộc thì có mà no đòn, thôi kệ nó! Mình đi đi”.

Con thỏ : “Ờ, đi lẹ, không thì lại chuốt lấy phiền phức!”.

Nguyên vỗ mặt tự trấn an : “Chắc mình chỉ đang nằm mơ thôi, phải tỉnh lại, phải tỉnh lại thôi”

Nguyên dùng hai tay vỗ mạnh hai bên má liên tục đến ửng đỏ, rất đau nhưng vẫn không có gì thay đổi, càng ngày càng có nhiều “người” nhìn cô hơn. Nhìn xung quanh một vòng thấy ai cũng nhìn mình, cô chọn cách ôm mặt bỏ chạy vô cùng khó coi. Xui rủi làm sao cô va phải vào

một con ngựa của đoàn xe đang kéo theo cả tá thanh niên trai tráng lông lá đầy người, đó là đoàn xe của Bá tước Wind đang bắt những chàng trai người thú đi gia nhập chiến trường. Con ngựa mà Thảo Nguyên va phải bắt đầu nổi điên lên, giơ chân lên định tấn công thì từ trong xe ngựa, bóng dáng của một thiếu nữ nhanh nhẹn nhảy lên yên ngựa và kêu lớn “Tồ...tồ...tồ” sau đó kéo dây cương của ngựa làm nó dừng lại. Một cô tiểu thư trạc tuổi cô nhưng thân hình nhỏ nhắn mặc chiếc váy lolita cổ điển màu hồng. Mắt Thảo Nguyên tròn xoe nhìn trong sự ngỡ ngàng.

Cô bé nhảy xuống khỏi ngựa thở dài một tiếng “Phù..., nguy quá à, xiu nữa là mặt bạn in hình cái móng ngựa rồi có biết không?”

Nguyên cười nhạt đáp : “Cảm ơn bạn nha, hú hồn hú vía!”

Cô bé : “hú hồn... hú vía?” cô bé làm mặt ngêch ra và nghiêng đầu khó hiểu

Nguyên : “AAA, chỉ là một từ địa phương thôi”

Cô bé : “Nhắc mới để ý, bạn đến từ đâu mà ăn mặc khác người vậy?”

Nguyên : “Mình đến từ một đất nước ở Đông Nam Á tên là Việt Nam”

Cô bé : “Đông Nam Á? Việt Nam? Chưa từng nghe qua, nếu bạn nói về phương hướng thì đây là Tây Quốc”.

Nguyên làm mặt ngờ ra : “Tây Quốc? hừmmmm, tui cũng chưa từng nghe qua”

Một người phụ nữ có đôi tai chó mặc bộ đồ hầu gái chạy hộc hộc lại mặt phờ phệt hoảng sợ hỏi dồn dập.

Người phụ nữ hầu gái : “Tiểu thư! Tiểu thư! Ariel, cô không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

Cô bé : “Lisa, tôi không sao mà, tôi còn vừa làm được một việc tốt đấy!”

Lisa : “VẬY, đây là ai?”

Cô bé : “Là người em vừa mới cứu đó chứ còn ai nữa!” nói xong thì quay lại nhìn Nguyên với nét mặt đầy tự hào

Cô bé : “À quên, chưa hỏi tên của bạn. Tui là Ariel Von Dandeneff. Rất hân hạnh được làm quen”

Nguyên : “Tui là..., là...”

Ariel : “Bạn có gì khó nói sao?”

Nguyên : “Ừm”

Ariel : “Hừm!, không ép bạn nữa, thế..., giờ bạn định làm gì?”

Nguyên đáp : “Tui cũng không biết nữa...có thể tui sẽ tìm cách quay về quê hương của mình”

Ariel : “Nếu vậy, hãy đến nhà của tui, dinh thự nhà Dandeneff, phụ thân của tui là Bá tước Wind Von Dandeneff có rất nhiều mối quan hệ, chắc chắn sẽ giúp được bạn”

Lisa : “Tôi xin phép được xen ngang, Tiểu thư Ariel đã suy nghĩ kĩ chưa, có ổn không nếu chỉ mang một cô gái vừa mới gặp đến dinh thự của chúng ta nhớ đâu cô ta là gián điệp thì sao, đến thân phận còn không dám tiết lộ cơ mà?”

Nguyên : “Không, không tui vẫn chưa đồng ý mà, với lại tôi không mong sẽ nhận được thêm sự giúp đỡ từ bạn Ariel đâu, bạn ấy mới cứu mạng tôi mà lại vội vàng nhờ thì không nên tí nào, và tôi càng không phải là gián điệp”.

Ariel : “Này, Lisa, tui hiểu là chị đang lo cho tui, nhưng tui có thể phân biệt được người nào nói dối và nói thật đấy, vừa rồi bạn ấy đã chứng minh rồi, và chắc chắn việc bạn ấy muốn trở về quê hương là sự thật”.

Ariel nói thêm : “VẬY NHÉ, bạn không có quyền từ chối đâu, hãy về dinh thự cùng với tôi xem như đây là cách bạn trả ơn tôi vừa giúp đỡ bạn có được không?”

Lisa : “Nhưng,...”

Ariel : “Tôi đã quyết định rồi!”

Lisa : “Vâng ạ”

Ariel chạy lại nắm chặt lấy hai tay của Nguyên và kéo Nguyên lên xe ngựa còn Lisa thì vẫy tay ra hiệu cho đoàn xe đi tiếp.